

La Rosa en què el diví Verb es féu carn

Dm, 13/04/2021 per El Bon Pastor

[El Bon Pastor](#)

Aquest any, en la Solemnitat de l'Anunciació del Senyor, el sant pare Francesc ha tingut el detall de recordar-nos amb la carta apostòlica Candor lucis aeternae la solidesa cristiana amb què Dante Alighieri, un geni de la literatura universal, descriu en la seva Divina Commedia l'itinerari creient a través de les vicissituds de la vida humana, sempre tan agitada, fins a assolir la plenitud de vida en Déu.

S'escau el VII centenari de la mort d'aquell que el gran traductor del poema al català, Josep M. de Sagarra, anomenava "el Dant". I Francesc no ha volgut ser menys que els seus papes predecessors, sobretot Benet XV i sant Pau VI, per recordar-nos que les realitats divines inexpressables poden trobar en la poesia la forma de fer-les arribar, alhora que l'esperit humà s'enriqueix amb el do més preuat que ha rebut de Déu: la intel·ligència capaç d'expressar l'amoral Creador i a les criatures.

La Divina Commedia és un pou de cultura i d'espiritualitat. És, a fi de comptes, una visió de la història de la humanitat. Per això cada època pot fer-se-la seva. I és així que el papa Francesc també ha vist en l'obrad'aquest "profeta d'esperança" un cant sobre el desig de l'home en la visió de Déu, la interacció entre la misericòrdia del Senyor i la llibertat humana.

En podríem parlar molt, tant de la història de la humanitat com del seu present i del seu futur, però és millor llegir directament el text papal. I, si pot ser, perfeccionar també el propi bagatge cultural picotejant el text de Dante en la versió del nostre Sagarra. Per transmetre el missatge, Francesc ha escollit la data en què a Florència començava "l'any segons el còmput ab Incarnatione. Aquesta data, propera a l'equinocci de primavera i en perspectiva de Setmana Santa, es va associar tant amb la creació del món com amb la redempció feta per Crist a la Creu, l'inici de la nova creació". A la nostra generació, que viu enguany la Pasqua amb una represa parcial de les celebracions sacramentals, el missatge de Dante ens pot animar a mirar una mica més enllà del difícil moment present.

Dante se supera a si mateix quan vol descriure la Mare de Déu. Troba l'excel·lent recurs de fer parlar sant Bernat en l'últim cant de l'extensa obra: "Aquella ets Tu, que la humanal natura / tant vares ennoblir, que el teu Factor / no desdenyà de fer-se sa factura" (Paradís XXXIII, 1-6). La pregària del doctor cistercenc a la Verge ha tingut als nostres temps un llatí que n'ha fet himne de la Litúrgia de les hores en la memòria de santa Maria en dissabte.

Uns versos del poeta florentí -citats parcialment per Francesc- ens ajuden a contemplar el misteri de l'Encarnació i el perquè d'atansar-nos, en la pregària iper intercessió de Maria, al qui és "un foc devorador" (cf. Deuteronomi 9,3): "Contempla aquí la Rosa en què el diví / Verb es féu carn, i els lliris presencia / amb què llur olor van dur pel bon camí. / El nom de la Flor Bella, el qual no em moc / d'invocar matí i vespre, em recollia / perquè em fixés allí en el major foc" (Paradís, XXIII, 73-75. 88-90).

La cinquantena pasqual d'aquest any ens permet, també amb la poesia, a viure el present de les diòcesis catalanes sempre sota la mirada maternal de la "Rosa

d'abril" que "amb la seva santedat ennobleix totes les Esglésies".

Bernabé Dalmau, monjo de Montserrat